

Słownik ministranta

Akolita – osoba przygotowująca ołtarz i dary ofiarne oraz pomagająca w rozdawaniu Komunii św. i udzielaniu Komunii Chorych. Potocznie nazywa się tak ministranta niosącego świece.

Akolitki – lichtarze z płonącymi świecami, niesione obok krzyża na procesjach oraz używane podczas czytania Ewangelii.

Alba – długa, biała szata liturgiczna przeznaczona dla kapłana i służby liturgicznej.

Ambona – miejsce, gdzie jest czytane Pismo św. i są głoszone kazania lub homilie.

Ampułki – to naczynia liturgiczne, w których jest umieszczone wino i woda.

Antyfona – refren, który rozpoczyna i kończy psalm w liturgii godzin.

Apostolat – urząd głoszenia Ewangelii.

Absyda – półkolistą wnęką w ścianie Kościoła.

Aspersja – pokropienie wiernych wodą święconą.

Asysta – diakon lub dwaj diakoni towarzyszący biskupowi lub kapłanowi w uroczystej celebracji.

Baldachim – ozdobna osłona z materiału niesiona nad Najświętszym Sakramentem.

Biret – nakrycie głowy duchownych katolickich.

Biskup – zwierzchnik Kościoła lokalnego (diecezji).

Brewiarz – księga do odprawiania modlitwy uświęcenia dnia (liturgii godzin) przez duchownych i świeckich.

Bursa – sztywna torebka do zawieszania na szyi, na naczynie z Komunią Chorych.

Celebrans – osoba przewodnicząca zgromadzeniu liturgicznemu.

Ceremoniarz – osoba przygotowująca i koordynująca różne posługi oraz dbająca o harmonijny przebieg uroczystości.

Chrzcielnica – naczynie z metalu, kamienia lub drewna, w którym przechowuje się wodę do Chrztu św.

Ciemnica – miejsce w Kościele gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament w noc z Wielkiego Czwartku na Wielki Piątek.

Cingulum – pasek do przepasywania alby, element stroju liturgicznego.

Cyborium – puszka do przechowywania Eucharystii pod postacią chleba.

Dalmatyka - szata liturgiczna noszona w czasie liturgii przez diakonów.

Ewangeliarz – księga liturgiczna zawierająca fragmenty Ewangelii odczytywane podczas liturgii.

Humerat – biała chusta, okrywająca szyję i ramiona kapłana.

Kantor – śpiewak, który solowo wykonuje jakiś śpiew w całości lub przynajmniej pewną jego część.

Kapa – używana przez kapłana w czasie szczególnie uroczystej liturgii i podczas udzielania sakramentów świętych poza Mszą Św.

Kielich – naczynie liturgiczne, w którym podczas Mszy św. składa się wino do konsekracji.

Komża – jest skróconą albą o szerokich rękawach.

Konfesjonał – miejsce sprawowania sakramentu pokuty.

Korporał – płótno w kształcie prostokąta, rozkładane na ołtarzu, na którym stawia się kielich oraz patenę z Hostią podczas liturgii eucharystycznej.

Krzyż procesyjny – krzyż przeznaczony do noszenia w czasie procesji.

Kustodia – mała puszka przeznaczona do przechowywania Najświętszej Hostii, która jest przeznaczona do monstrancji.

Lavabo – nazwa czynności kapłana, jak i przedmiotów służących do wykonania tej czynności. Polega ona na obmyciu rąk przez kapłana po przygotowaniu darów podczas Eucharystii.

Lekcjonarz – używany podczas Mszy Świętej, zawiera czytania biblijne, psalmy responsoryjne, aklamacje przed czytaniem Ewangelii i Ewangelie.

Lektor – ustanowiony do wykonywania czytań z Pisma Świętego, z wyjątkiem Ewangelii. Może on podawać intencje modlitwy powszechnej, a gdy nie ma psalterzysty, może również wykonać psalm między czytaniem.

Melchizedek – specjalny, wyjmowany uchwyt, za pomocą którego Hostię można odpowiednio umocować w kustodii lub w monstrancji.

Ministrant – członek ludu Bożego, który wykonuje posługę przy czynnościach liturgicznych.

Mitra – uroczyste nakrycie głowy biskupa.

Monstrancja – przedmiot liturgiczny, w którym umieszcza się Hostię w celu adoracji lub procesji.

Mszał – stanowi główną księgę zawierającą teksty stałe i zmienne Mszy Świętej oraz przepisy dotyczące jej sprawowania.

Ołtarz – stół, przy którym składa się Najświętszą Ofiarę i przy którym rozdziela się Ciało Pańskie.

Oracja – uroczysta modlitwa odmawiana przez kapłana w imieniu wiernych.

Ornat – wierzchnia ozdobna szata liturgiczna kapłana odprawiającego Mszę św.

Palka – kwadratowy kawałek usztywnionego płótna, służy do nakrywania kielicha mszalnego.

Paschał – świeca symbolizująca Zmartwychwstałego Chrystusa.

Pastorał – ozdobna laska używana przez biskupa jako symbol posługi pasterskiej otrzymanej od Chrystusa.

Patena – naczynie liturgiczne, na którym składa się w czasie Mszy św. chleb do konsekracji.

Pektoral – ozdobny krzyż ze szlachetnego metalu, zawierający relikwie.

Prezbiterium – część Kościoła gdzie znajduje się ołtarz główny.

Prostracja – padanie na twarz, względnie leżenie krzyżem jako wyraz uniżenia siebie wobec Boga i najgłębszej modlitwy. Obecnie gest ten ma miejsce na początku wielkopiątkowego nabożeństwa liturgicznego.

Psalm responsoryjny – następuje po pierwszym czytaniu, jest integralną częścią liturgii słowa.

Puryfikaterz – ręcznik do oczyszczenia i osuszenia kielicha oraz pateny.

Relikwiarz – ozdobne naczynie, w którym przechowuje się relikwie.

Sedilia – siedzenia dla celebransa i tych, którzy mu usługują.

Stuła – część stroju liturgicznego kapłana, symbol kapłaństwa.

Sutanna – strój duchownych, długa, sięgająca do kostek suknia z niskim, stojącym kołnierzykiem, zapinana z przodu na rząd małych guzików. Kapłani noszą sutanny czarne, biskupi fioletowe, kardynałowie purpurowe.

Tabernakulum – miejsce w Kościele, gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament.

Trybularz – naczynie służące do wykonywania okadzenia podczas liturgii.

Welon – okrycie wierzchnie celebransa w czasie uroczystego błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem.

Vasculum – stojące na ogół blisko tabernakulum, wypełnione wodą naczynie, w którym kapłan dokonuje tak zwanej ablucji palców po zakończeniu rozdzielania Komunii Świętej.